

Κάρολος VI ὁ ἄφρων 1380—1422. Ἰσαβέλλα ἡ Βαυαρικὴ.
Κάρολος VII. ὁ κατακτητὴς 1422—1461. Μαρία τῆς
Ἀνδεγαυίας.

Λουδοβίκος XI ὁ ὑποκριτὴς 1461—1483. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος VIII. ὁ εὐπροσήγορος 1483—1498. Ἄννα τῆς
Βρεττανίας.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ.

Λουδοβίκος XII. ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ 1498—1515. Ἰωάννα
τῆς Γαλλίας. Ἄννα τῆς Βρεττανίας. Μαρία τῆς Ἀγγλίας.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΟΑ.

Φραγκίσκος I 1515—1547.
Ἐρρίκος II. 1547—1559. Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.
Φραγκίσκος II. 1559—1560. Μαρία Στουάρτη τῆς Σκω
τίας.

Κάρολος IX. 1560—1574. Ἐλισσάβετ.

Ἐρρίκος III 1574—1589.

ΟΙΚΟΣ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ.

Ἐρρίκος IV. ὁ μέγας 1589—1610. Μαργαρίτα τοῦ Βα-
λοά.—Μαρία τῶν Μεδίκων.

Λουδοβίκος XIII. ὁ δίκαιος 1610—1643. Ἄννα ἡ Αὐ-
στριακὴ.

Λουδοβίκος XIV. ὁ μέγας 1643—1715. Μαρία Θηρεσία
τῆς Αὐστρίας.

Λουδοβίκος XV. 1715—1774. Μαρία Λεσχίνσκα τῆς Πο-
λωνίας.

Λουδοβίκος XVI. 1774—1793. Μαρία Ἀντουανέττα τῆς
Αὐστρίας.

Συμβατικὴ 2 Σεπτεμβρίου 1792.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀπὸ 2 76ρίου 1792 ἕως 18 Μαΐου 1804, Διαρκεῖ 11
ἔτη καὶ 8 μῆνας.

Διευθυντήριον 26 86ρίου 1795.

Ὑπατεία 10 Ν6ρίου 1797.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ναπολέον I ὁ μέγας 1804—1814

ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ

Λουδοβίκος XVIII. 1814.

ΕΚΑΤΟΝΘΗΜΕΡΟΝ

Αὐτοκρατορία. Ἐπάνοδος τοῦ Ναπολέοντος I. 1815.
Ναπολέον II.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΡΒΩΝΩΝ

Ἐπάνοδος Λουδοβίκου XVIII 1815.

Κάρολος X. 1824.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ

Λουδοβίκος—Φίλιππος I 1830.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1848—1852.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ναπολέον III. 1852—1870.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

1870. (Πιέρρος. Μακμαών. Γρεβύ.)

(Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ Robert de Laborde).

(Ἐξ Ἀργους)

Δ. Κ. Βαρδουνιώτης.

ΤΙΠΟΤΕ.

Τίποτε... μίαν λέξιν ἀπλὴν, μόλις, μόλις ἄρχεται προσ-
παθοῦσα νὰ χαράξῃ ἡ πεπαλαιωμένη γραφίς μου καὶ τοὺς
δι' αὐτὸ συλλογισμοὺς μου ἀποτόμως μεσολαβοῦν διακρίπτει
το ἄχαρι μελανοδοχεῖόν μου· διότι ἐνθυμήθην ὅτι κατὰ τὴν
παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅποτε νὰ γράψω τὰ ῥήματά μου ἐκα-
θήμην, ἠνοίγετο μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου μακρὰ φιλονεικία—
ἐπειδὴ καὶ αὕτη ὁμοίως—εἰργάζετο, περὶ τοῦ τίς νὰ ἔχῃ αὐτὸ
πλησιέστερον, καὶ ὅποτε μὲν ἔβαφον ἐγὼ τὴν γραφίδα μου
ἔσυρον αὐτὸ πρὸς ἐμαυτόν, ὅποτε δ' αὕτη πρὸς ἑαυτήν, ὅτε
ἐπῆρχοντο καὶ οἱ μετὰ μίαν στιγμὴν λησμονούμενοι ἀδελφι-
κοὶ λόγοι. Πολλάκις δὲ, περισσότερον ἐπροσέχομεν, τίς νὰ σύρῃ
πρὸς ἑαυτὸν τὸ μελανοδοχεῖον, παρὰ εἰς τὰ γραφόμενα ῥή-
ματα, διὰ τὰ ὅποια, καθ' ὃ ἀνορθογράφως γεγραμμένα, ἐτι-
μωρούμεθα παρὰ τοῦ διδασκάλου κατὰ τὴν ἐπιούσαν δι' ὁ-
μοίας ποινῆς ἐπαναγράφοντες τὸ ἴδιον ῥήμα ἢ καὶ ἕτερον ἔτι,
ἐὰν εἴχομεν πολλὰ λάθη, τῶν ὁποίων αἰτία ἦτο τὸ μελανο-
δοχεῖον, ὅτε σωφρονιζόμενοι ἐλέγομεν. «Θὰ μ' ἀφήσης ἡσυ-
χον ἢ ἡσυχὴ ποῦ ἐξ αἰτίας γιὰ τὸ τίποτε γράφω ἐγὼ τώρα
τόσα ῥήματα;» Πόσον ὠραία ἡ ἀνάμνησις! Μακρὰ φιλονει-
κίας φροντίς, ἀδιάκοπος, καὶ τέλος τιμωρία διὰ τὸ τίποτε.
Ἄλλ' ἐὰν εἰς τὴν παιδικὴν εἰς τὴν ἀθώαν ταύτην ἡλικίαν
ἡ μόνη τῶν ἀνθρώπων φροντίς εἶνε δι' ἐν τίποτε, μήπως ἄρ-
γότερον ἢ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀνέραστον πλέον τοῦ πολιοῦ
γέροντος θὰ εἶνε δι' ἕτερόν τι τοῦ τίποτε; Βεβαίως ὅχι.

Ἡ λέξις **τίποτε** μὴδὲν σημαίνουσα περιλαμβάνει τὸ πᾶν.

Δυστυχεῖς ποιηταί! Ἡ ἔμπνευσις σας μόνη ἠδύνατο νὰ
εἴπῃ τίποτε κάλλιον περὶ τοῦ τίποτε, τὸ ὅποιον λέγου-
σιν αἱ ποιήσεις σας, αἵτινες ὡς σταγόνες μὲν δακρύων ἔ-
ρρευσαν διὰ τὸ τίποτε, ὡς χαρὰς δὲ ἀκτῖνες ἔλαμψαν

διὰ τὸ τίποτε. Λυπεῖσθε καὶ χαίρετε, κλαίετε καὶ γελάετε διὰ τὸ τίποτε. Ψάλλετε τὴν κόρην καὶ τὸν ἔρωτα, τὸ ἀφρίζον τοῦ οἴνου ποτήριον, τὸ θαλερὸν τοῦ ἀγροῦ ἀνθύλιον, τὸν διάστερον οὐρανὸν καὶ ἐν γένει ποθεῖτε τὸ πᾶν ἴσον τῷ τίποτε. Ὅμοιως καὶ ἡ θαλερά μου καρδιά μετὰ αἰσθημάτων τῆς πτερυγίζουσα πετᾶ τρέχει πρὸς τι καὶ νομίζει ὅτι ζητεῖ. Ἀλλὰ ποῖον τοῦτο; τὸ τίποτε.

Μέχρις ὥρας ἐβαυκαλιζόμεν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ ἀβρότατα αἰσθήματα τὰ ὅποια μετ' ἡγόν καὶ μετ' ἔφερον ὅτε μὲν εἰς τὸ παράθυρον τῆς φιλάτης, ὅπως τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἀκούσω νὰ μοι λέγει «θέλω νὰ σὲ βλέπω συχνά· σὲ ἀγαπῶ», τὸ ὅποιον ὅπως ἀφοφθεῖ κατωρθώσω ἔπασχον πολλά· ὅτε δὲ εἰς τὸν κῆπον μετ' αὐτῆς, ὅπου εἰς τὴν ποίησιν εὐτυχεῖς παρεδιδόμην, διότι ἐκάστην λέξιν μας ἀμοιβαίως ὠνομάζομεν μαργαρίτην, ἢ ἀδάμαντα λαμπρὸν, διαχέοντα ἐν ἡμῖν ἀπείρους ἐν ἀναπάλσει μαρμαρυγὰς χρυσοπτέρων ἐλπίδων αἵτινες μετ' ὀλίγον ἐσθένυντο, ὡς ἀστέρες, εἰς τὸ ἀχανές, εἰς τὸ τίποτε. Ἄλλοτε δὲ τὸ φιλόδοξον αἰσθημα καταθερμαῖνον τὴν καρδίαν μου μετ' ἡνάγκαζε παννυχίως νὰ κρατῶ τὸ βιβλίον ὅπως ἀναδειχθῶ σοφός. Δι' ὅλων δὲ τούτων τί ἐφάνην ἢ τί θὰ φανῶ; Ἐν μετριοφρονέστατον τίποτε, καθὼς ἀπαξάπαντες οἱ ἄνθρωποι μετ' ἐμοῦ, δι' ὅ,τι ἠθέλησαν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας, ὅσον μέγα ἢ ἐλάχιστον καὶ ἂν ἦτο σχέδιόν των, οἰοδύοτε καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι τοῦ νηπίου, τὸ ὅποιον τώρα, κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, θὰ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι.

Τί ἀπέκτησα ἐγὼ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγεννήθην; ἐνδύματα, πλοῦτον ἢ σῶμα; Ἐστὼ· ἀλλὰ τί εἶνε ταῦτα; Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχω καὶ τί ὠφέλησαν ταῦτα τὸν Κροῖσον; Δύναμιν; ἀλλὰ καὶ Ναπολέον ἐν ἡμῇ δὲν γνωρίζω ποία ἐξορία με περιμένει. Ἐὰν δὲ καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὑπὸ θανάτου βαλκυνόμενος θὰ προσεκαλούμην ἀφεύκτως, ὅπως ἴσως καὶ ὁ ἐλάχιστος λατρευτὴς τοῦ Διονύσου! Σοφίαν; Ἀλλὰ τότε διατὶ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ εὑρω τὸ ἀντιφάρμακον, ἢ ἂν ὄχι ὡς ἱατρός, τοῦλάχιστον τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἡδυνάμην νὰ καταστρέψω τὸ τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν κατωρθώθη ὑφ' ἀπάσης τῆς γενναιαλογίας τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων, θεωρητικῶς καὶ ἐμπειρικῶν ἀπὸ τοῦ Κομφουκίου, Θάλητος, Σωκράτους κλ. κλ. μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ρενάν ἢ τοῦ Βολταίρου, καὶ τὸ ὅποιον οὐτε θὰ κατωρθωθῇ; Κάλλος; ἀτομικὸν δι' ἐμὲ ἢ τὴν ὡραίαν μου; Ἀλλὰ τί ἀπέκτησε ὁ Μενέλαος ἔχων τὴν καλλιπάρειον Ἑλένην πρὸς ἐπανάκτησιν τῆς ὁποίας ἀπέκτησε μὲν καὶ τὴν Τροίαν, ἐθυσίασε δὲ τοιοῦτους καὶ τοσούτους εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς; τί δ' ἀπέκτησε ἐπανακτῆσας αὐτήν; Τίποτε, τίποτε, τίποτε...

Τὰ πάντα ἀληθῶς εἰς τὸ τίποτε καταλήγουσι. Διότι, διατὶ

ἡ ἱατρικὴ νὰ μὴ μας ἀπαλάσῃ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀσθενείας τοῦ βροτολογίου θανάτου; Διατὶ, τοσαύτη καταβολὴ κόπων καὶ πᾶσα ἐν γένει κίνησις πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου; Δι' ὅ,τι καὶ ἐὰν ἀποκτήσωμεν δὲν μᾶς κάμνει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ τι, ἀλλὰ συλλογιζόμενοι τὸ τί ἔχομεν λέγομεν ὅτι ἔχομεν τίποτε. Διατὶ ἡ βιομηχανία ἢ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τεχνικοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ γαλβανισμοῦ προαχθεῖσα νὰ μὴ δύναται νὰ μᾶς δώσῃς τὸ τελείως καὶ αἰωνίως τὸ εὖ ζῆν ἢ τοῦλάχιστον νὰ μᾶς ἀνιστᾷ ἐκ νεκρῶν καὶ νὰ τονίζῃ ἐν ζωῇ τὰ νεῦρά μας, τὸ ὅποιον ἀδυνατεῖ νὰ κατωρθώσῃ ἢ ἐπιστήμη τῶν ἱατρῶν;

Τὰ πάντα ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχονται καὶ εἰς τὸ τίποτε θὰ καταλήξωσι. Διότι ἐὰν πρέπη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἰσχύει ἡ μοῖρα καὶ τὸ πεπρωμένον, ἅπερ τίποτέ εἰσιν, ἀνγκαίως πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ πάντα θὰ ὑπακούωσι καὶ μετὰ τῶν πάντων καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ τίποτε. Καὶ ὅμως εἰς ὅλους πόσον εἶνε ἀγαπητὸν αὐτὸ τίποτε. "Οἱ δι' αὐτὸ ἀγωνίζονται, πλεῖσθ' ὅσα πάσχοντες, καὶ δι' αὐτὸ τέλος ἀποθνήσκουσι, σκεπτόμενοι ὅτι δὲν κατάρθωσαν τίποτε, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπίς ἴσως ἀκόμη τοὺς παρακολουθεῖ μέχρις ὅτου τελείως ἀποσβεσθῇ ἢ τοῦ ὅμματος λάμψῃ, ὅτε διακόπτεται ὑπὸ τοῦ θανάτου, ὡς γόρδιος δεσμός, ἅπαντα ἢ συγκοινωνία μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ τίποτε.

Ὅμοιως λοιπὸν καὶ ἐγὼ γράψας ταῦτα δὲν λέγω ὅτι ἔγραψα ἕτερόν τι εἰμὴ ἐν ἀπλούστατον, ἀπλούστατον φιλολογικὸν τίποτε.

Ἐν Πειραιεῖ, Νοεμβρίῳ 1883.

Κς. Κς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ διάσημος Μαλέρμπ δὲν εἶχεν οὐδόλως θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, ἀλλ' ἦτο λίαν φιλόανθρωπος καὶ ἠλέει τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν, ἡμέραν τινα, εἰς ἐκ τούτων τῶν ἔλεγεν, ὅτι θὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸν ἀνταμείψῃ,

— Φίλε μου, τῷ ἀπῆντησε, δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀρκετὴν πίστωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς σὰς ἐγκαταλείπει τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς γῆς.

* *

Κυρίως τις παρουσιάζων πρὸς τὸν φίλον του στρατηγὸν Δ. ποιητὴν τινα, προσέθηκε·

— Ἰδοὺ, φίλε μου, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος εἴμπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀθανασία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ φάγῃ πρῶτα!

* *